

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. Věry Jachurové a Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., v právní věci

žalobce: **M. P.**,
zastoupený JUDr. Radkem Bechyně, advokátem
se sídlem Kolín, Legerova 148

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**,
se sídlem Praha 1, nábreží Ludvíka Svobody 1222/12

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2019, čj. 575/2019-160-SPR/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2019, čj. 575/2019-160-SPR/3 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností ze dne 24. 11. 2015, čj. MHMP 2032277/2015 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně zamítl námitky žalobce podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) a potvrdil ke dni 17. 11. 2011 provedený záznam 12 bodů v registru řidičů.

3. Jádrem sporu mezi účastníky řízení je především vzájemně rozporovaná povinnost správních orgánů rozhodujících v projednávané věci opatřit si a v rámci správního řízení přezkoumávat podklady, čili samotné pokutové bloky, a nikoliv jen od těchto pokutových bloků odvozená oznámení o uložené pokutě v blokovém řízení, na základě kterých byl následně proveden záznam 12 bodů v registru řidičů, a to v neprospěch žalobce.

II. Napadené rozhodnutí

4. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zrekapituloval předchozí průběh řízení, shrnul závěry uvedené v prvostupňovém rozhodnutí a sumarizoval námitky, které žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí vznesl (str. 1 – 2 napadeného rozhodnutí). Následně s odkazy na citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu předeslal, že v rámci odvolacího řízení se mohly správní orgány zabývat odvolacími námitkami žalobce jen do té míry, do jaké tyto mohly závažně zpochybnit způsobilost jednotlivých podkladů pro záznam 12 bodů v registru řidičů, a to například v poloze nesrozumitelnosti co do jednoznačnosti určení konkrétní osoby pachatele, jakož i jeho protiprávního jednání, či dokonce nicotnosti. Oznámení o uložené pokutě v blokovém řízení muselo obsahovat všechny obligatorní náležitosti pokutového bloku s výjimkou podpisů, přičemž s ohledem na specifika blokové řízení bylo možné se uchýlit ke strohým a zkratkovým formulacím, bylo-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení. Zároveň žalovaný na tomto místě potvrdil, že správní orgán prvního stupně nebyl v projednávané věci povinen obstarávat pokutové bloky, neboť oznámení o uložené pokutě v blokovém řízení byla dostatečnými podklady pro svou přesnost, řádnou identifikaci žalobce i okolností, popisu a kvalifikace protiprávního jednání, jehož se žalobce dopustil.
5. K souboru odvolacích námitek zpochybňujících nezpůsobilost podkladů pro vydání prvostupňového rozhodnutí pro nesrozumitelnost a nejasné citace právních předpisů žalovaný uvedl, že předmětné podklady, čili jak oznámení o uložené pokutě, tak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 2. 6. 2008, čj. MHMP 331254/2008/Ves ve spojení s návazným rozhodnutím správního orgánu o odvolání proti tomuto rozhodnutí ze dne 27. 2. 2009, čj. 136/2009-160-SPR/3, shledal způsobilými pro provedení záznamu 12 bodů do registru řidičů, když tyto dostatečně přesně identifikovaly žalobce jako přestupce, označovaly místo a čas spáchání přestupků a specifikovaly přestupkové jednání žalobce s označením příslušných ustanovení zákona o silničním provozu, kterých se dotýčný svým protiprávním jednáním dopustil a za které byl také pokutován. Tyto odvolací námitky zároveň žalovaný označil za obecně formulované, neurčité, ničím nepodložené a nevěrohodné. Lichým shledal rovněž námitkové tvrzení žalobce, že v podkladech byly nejasně citovány právní předpisy, když ověřil, že veškeré užití právní normy byly citovány v souladu s právními předpisy.
6. K žalobcem předloženým rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a Městského úřadu Písek žalovaný uvedl, že se jednalo o rozhodnutí jemu podřízených správních orgánů, tudíž on sám nebyl právním názorem těchto správních orgánů vázán. Správní praxe se podle žalovaného ještě k tomu v mezidobí změnila a navíc její samotná

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

existence nebyla ani těmito žalobcem předloženými rozhodnutími doložena. Z těchto důvodů nemohlo žalobci svědčit ani legitimní očekávání založené takovou neexistující správní praxí, když odlišnosti v rozhodování mezi krajskými úřady dokládaly jen nejednotnost ve správním rozhodování, kterou bylo vhodné odstranit.

7. K poslední odvolací námitce, v níž žalobce v řízení opakovaně rozporoval skutečnost, že nebylo postaveno najisto, že se přestupků dopustil právě on, žalovaný odkázal na svůj předchozí závěr (podložený navíc rozsáhlými citacemi z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 7. 2018, čj. 10 As 141/2018 - 10, a ze dne 3. 1. 2019, čj. 8 As 77/2018 - 47), že předmětem správního řízení o námitkách již nebylo samotné rozhodování o přestupku, nýbrž jen přezkum správnosti zaznamenaných bodů na základě k tomu způsobilých podkladů. Námitku žalobce proto neshledal příležitou. V této souvislosti žalovaný navíc zhodnotil odvolání žalobce jako šablonovité s tím, že obsahovalo typizované odvolací námítky uplatňované před žalovaným i v jiných obdobných případech, které v následujícím výčtu označil čísly jednacími.

III. Žaloba

8. Žalobce v podané žalobě nejprve ve stručnosti shrnul dosavadní průběh správního řízení, aby následně v obecné a neadresné rovině uvedl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí „nerespektoval odvolací důvody a nezabýval se jednotlivými důkazními prostředky, které byly součástí spisového materiálu“ a „některé důkazy upřednostnil jednostranně v neprospěch“ žalobce. Žalobce také poukázal na to, že byl na svých právech zkrácen tím, že žalovaný zcela ignoroval rozhodování jiných odvolacích správních orgánů ve shodných věcech, čímž „narušil právní jistotu účastníků řízení“. Následně se žalobce věnoval dvěma posléze vyličeným žalobním bodům.
9. V žalobě namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nerespektoval jeho „odvolací důvody“, když zcela ignoroval rozhodování jiných odvolacích správních orgánů, především pak Krajského úřadu Moravskoslezského kraje. Adresně se pak žalobce odvolal na rozhodnutí tohoto správního orgánu ze dne 24. 4. 2014, čj. MSK 49924/2014, když se z něho podávalo, že bylo běžnou praxí posuzovat jednotlivá rozhodnutí v blokových řízeních co do jejich způsobilosti k provedení záznamu bodů do registru řidičů. Žalobcem odkazovaný správní orgán přitom jednotlivá rozhodnutí v blokových řízeních označil za nezpůsobilá pro provedení takového záznamu. To následně dokumentoval i na zbylých dvou předložených rozhodnutích Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, z nichž bylo patrné, že se této praxe i nadále držel. Podle žalobce ze správního řádu vyplývalo, že ve shodných věcech se mělo rozhodovat shodně, čili existovala zásada legitimního očekávání, která fakticky do českého právního řádu zaváděla „zvykové právo (precedens)“. V České republice bylo přitom jen třináct krajských úřadů, takže taková praxe zde „měla existovat“. Pokud tedy jeden správní orgán rozhodoval určitým způsobem, nebylo „příléhavé“, aby „totožný správní orgán v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval odlišně“.
10. V následně uvedeném námitkovém okruhu žalobce opakovaně podrobnější specifikací již uplatněných odvolacích námitek napadenému rozhodnutí vytkl, že podklady pro záznam 12 bodů do registru řidičů k tomu nebyly způsobilé. Podle žalobcovy interpretace žalovaný nepřistoupil v napadeném rozhodnutí k posouzení způsobilosti jednotlivých podkladů pro záznam bodů. Žalovaný brojil proti tomu, že by oznámení o uložené pokutě v blokovém řízení byla v projednávané věci dostatečným důkazem a že měl žalovaný tato

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

oznámení vždy porovnat s předmětným rozhodnutím v blokovém řízení, aby mohla být vyloučena „*chyba lidského faktoru*“ či zvláště orgánu veřejné moci. Poté obecněji konstatoval, že rozhodnutí vydávaná v blokovém řízení měla neomluvitelné nedostatky a že nestačil argument uváděný žalovaným, že žalobce dal jako přestupce svým podpisem souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí. Nezpůsobilost žalobce spatřoval tehdy, pokud z něj nebylo patrné, jakého protiprávního jednání se dopustil, přičemž takové jednání nemohlo vyplývat z popisu „*rychlost, R, Rj, rychlost v obci (mimo obec)*“, když jednoznačným porušením povinnosti bylo pouze překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci (mimo obec) s uvedením, že mělo být porušeno ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Dostatečným popisem přestupku nebylo ani použití formátu „*jízda na červenou*“, když stanovenou zákonnou povinností řidiče bylo se řídit při provozu na pozemních komunikacích světelnými signály. Přestupku se totiž žalobce mohl dopustit jen nerespektováním pokynu „*stůj*“, a nikoliv, že „*jel na červenou*“. Podle žalobce nezpůsobilost podkladů mohlo dále způsobovat neuvedení toho, kdy a kde ke spáchání přestupku došlo, aby bylo možno vyloučit, že ke spáchání přestupku nedošlo mimo pozemní komunikaci. Konečně takovou nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů mohla způsobit i nečitelnost údajů v nich uvedených.

11. Konečně žalobce v rámci téhož okruhu žalobních námitek přistoupil k hodnocení způsobilosti pěti postupně analyzovaných pokutových bloků jako podkladů pro záznam bodů do registru řidičů. K bloku ze dne 17. 11. 2011 žalobce namítal, že v něm nebyla přesně zjištěna osoba přestupce pro částečně nečitelné údaje a částečně nevyplněné údaje do předepsaných kolonek, především data narození a rodného čísla, nedostačující bylo i ověření totožnosti, dále nebyla v tomto pokutovém bloku kompletně a plně čitelně uvedena doba spáchání přestupku, taktéž místo spáchání přestupku neobsahoval všechny údaje pro přesné určení místa jeho spáchání a název obce i ulice byl uveden v nesrozumitelné zkratce. Jednoznačně v tomto bloku nebyla stanovena ani skutková podstata protiprávního jednání přestupce, ani její zkratkovitá právní kvalifikace, z níž nebylo patrné, o jakou konkrétní právní normu se jednalo, když chyběl přesný odkaz na konkrétní bod, či písmeno § 70. Údaje v těchto partiích byly podle žalobceva mínění „*vágní a neodborné*“, částečně nečitelné. Chyběl zde i údaj o výši sankce. V pokutovém bloku nebylo ani jednoznačně zaznamenáno místo vydání rozhodnutí, nepřezkoumatelný byl rovněž rozsah požadovaných údajů o oprávněné osobě a zřetelný nebyl ani podpis účastníka. Obdobné námitky žalobce vznesl i k pokutovým blokům ze dnů 17. 9. 2011, 11. 9. 2007 a 20. 3. 2007 s tím rozdílem, že u právní kvalifikace protiprávního jednání nebylo u uvedeného § 18 uvedeno přesněji, k jakému bodu či písmenu tohoto ustanovení se vztahovalo, resp. k pokutovému bloku ze dne 29. 3. 2007, v němž žalobce pro změnu postrádal bližší určení právní kvalifikace podřazované pod § 4. Značnou vadou u všech vyjmenovaných pokutových bloků tak byla především nepřesná, nekonkrétní a neindividualizovaná vymezení protiprávních jednání, potažmo korespondující odpovědnosti účastníka za taková protiprávní jednání. Tento zásadní nedostatek přitom nezhojovala ani judikaturou připouštěná strohost a zkratkovitost formulací správního orgánu v blokovém řízení. Ta byla totiž přípustná jen do takové míry, byla-li v kontextu dalších údajů srozumitelnou. Žalobce tak uzavřel, že v případech všech jím analyzovaných pokutových bloků zcela absentovala konkretizace a individualizace protiprávního jednání žalobce, čili se jednalo o podklady nezpůsobilé pro záznam 12 bodů do registru řidičů v neprospěch žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

IV. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 24. 7. 2019 konstatoval, že veškeré podklady obsažené ve spise zhodnotil v jejich vzájemných souvislostech, a to nikoliv pouze v neprospěch žalobce, jemuž se navíc nepodařilo v žalobě tyto podklady věrohodně zpochybnit.
13. Kromě toho žalovaný upozornil na to, že je mu z jeho úřední činnosti známo, že podaná odvolání obsahovala typizované námitky, které používá právní zástupce žalobce paušálně ve všech svých podáních. Proto ho nepřekvapilo ani to, že na straně 3 bodu b) žaloby v projednávané věci byla žalobcem uváděna čísla pokutových bloků, které nebyly vůbec součástí spisové dokumentace a s případem jakkoliv nesouvisely. Žalovaný je tak přesvědčen, že právní zástupce žalobce toliko zkopíroval dříve či jinde uplatňované žalobní námitky, když právě JUDr. Bechyně současně vystupoval „*v obrovském množství obdobných řízení*“. Žalobce podle žalovaného svým pasivním přístupem v rámci řízení o námitkách nenaplnil zásadu koncentrace řízení, když své konkrétní námitky k jednotlivým formálním nedostatkům pokutových bloků formuloval až ve svém odvolání.
14. Žalovaný uzavřel, že žalobce v žalobě toliko zopakoval, případně formálně konkretizoval své odvolací námitky, které však žalovaný řádně vypořádal již v rámci napadeného rozhodnutí, a to včetně námitky, že žalovaný namísto pokutových bloků řádně a v souladu se žalovaným citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu důkazně hodnotil jim korespondující oznámení o uložené pokutě v blokovém řízení.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
16. Podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu „*(ř)idiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek, sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, nebo mu byl uložen kázeňský trest za jednání mající znaky přestupku, anebo mu byl soudem uložen trest za trestný čin, nebo jehož trestní stíhání bylo podmíněně zastaveno, nebo u něhož bylo rozhodnuto o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání, a přestupek, jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, jednání mající znaky přestupku nebo trestný čin, za který mu byl uložen trest, nebo pro nějž bylo trestní řízení vedeno, spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamenává v registru řidičů stanovený počet bodů.*“
17. Podle § 123b odst. 2 písm. a) téhož zákona záznam v registru řidičů provede příslušný obecný úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku, anebo rozhodnutí, kterým se ukládá trest za trestný čin, nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání, nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

podmíněném zastavení trestního stíhání, a to nejpozději do pěti pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení.

18. Z ustanovení § 123b odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu se podává, že obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností doručí policie nebo obecní policie oznámení § 123b odst. 2 písm. a), a to do tří pracovních dnů ode dne uložení pokuty v blokovém řízení.
19. Podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu platí, že *„(n)esouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.“* Shledá-li pak ve smyslu odst. 2 citovaného ustanovení úřad obce s rozšířenou působností námitky oprávněné, nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče. Shledá-li však příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností podle odst. 3 téhož ustanovení námitky řidiče neodůvodněné rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.
20. Žalovaný dle náhledu soudu v odůvodnění napadeného rozhodnutí srozumitelně vymezil, co je předmětem vedeného řízení, respektive co jsou v jeho rámci správní orgány oprávněny posuzovat. Žalobce byl s veškerými podklady, z nichž žalovaný vycházel, plně obeznámen, když byl správním orgánem prvního stupně přípisem ze dne 20. 10. 2015 vyrozuměn o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobce této možnosti využil a správnímu orgánu prvního stupně zaslal svou stručnou žádost o přezkoumání způsobilosti podkladů pro záznam bodů. Žalovaný se podle zjištění soudu v odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž řádně vypořádal s námitkami, které žalobce uplatnil ve svém odvolání. Soud se tak nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí ani přes její naznačování v textu žaloby nedobral.
21. Ustálená judikatura správních soudů, z níž je třeba v nyní projednávané věci vycházet, důsledně rozlišuje na jedné straně řízení o jednotlivých přestupcích (v podobě blokového či standardního řízení o přestupku) dle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízeních o nich, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“) oproti řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů dle zákona o silničním provozu. Předměty těchto řízení jsou zcela odlišné. Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností je v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. Správní orgán v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné, zákonné a nezměnitelné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci); k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9As 96/2008 - 44, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 8. 2012, č. j. 11A 107/2011 - 31, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6As 67/2013 - 16 (všechna zde citovaná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

22. V rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5As 39/2010 – 76, publikovaném pod č. 2145/2010 ve Sbírce NSS, Nejvyšší správní soud na tyto závěry navázal a zabýval se povahou a důkazní relevancí oznámení o uložení pokutě za přestupek v blokovém řízení. Konstatoval, že „pokud účastník v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů do registru řidičů zpochybňuje skutečnosti obsažené v oznámení policie o uložení pokuty za přestupek, na základě kterého je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, a následný záznam (např. pochybnosti o tom, zda byl s žalobcem skutečně projednán přestupek v blokovém řízení, resp. že se daného jednání vůbec nedopustil atp.), je třeba, aby správní orgán v uvedeném případě vyžádal další důkazy, např. v podobě příslušných částí pokutového bloku, které by prokázaly, že přestupek byl s účastníkem v blokovém řízení skutečně projednán, a tedy že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů“.
23. Pokud jde o oznámení o uložení pokutě v blokovém řízení, v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, čj. 5 As 39/2010 - 76, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že: „(o)známení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, jsou pouze úředním záznamem o tom, že byl spáchán přestupek a kdo jej spáchal, toto oznámení poskytuje správnímu orgánu určitou informaci o věci; **nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných.** K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu je třeba v takovém případě vyžádat proto další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené. Tento záznam sám o sobě však nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.“ (důraz přidán soudem). Jinými slovy Nejvyšší správní soud shledal, že pokud účastník v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů do registru řidičů zpochybňuje skutečnosti obsažené v oznámení policie o uložení pokuty za přestupek, na základě kterého je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, a následný záznam (například pochybnosti o tom, zda byl s účastníkem skutečně projednán přestupek v blokovém řízení, resp. že se daného jednání vůbec nedopustil atp.), je třeba, aby si příslušný správní orgán v uvedeném případě vyžádal další důkazy, například v podobě příslušných částí pokutového bloku, které by prokázaly, že přestupek byl s účastníkem v blokovém řízení skutečně projednán, a tedy že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.
24. V rozsudku ze dne 4. 1. 2012, čj. 3 As 19/2011-79 nicméně Nejvyšší správní soud konstatoval následující: „**V případě, že se v řízení vyskytnou pochybnosti o údajích zde zaznamenaných, je nutné vycházet i z dalších důkazů.** Nejvyšší správní soud však dále zdůrazňuje, že tyto závěry nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, které zakládá povinnost správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Je totiž třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy. Správní orgán vedle těchto tvrzení řidiče současně posuzuje i kvalitu oznámení z toho hlediska, jaké množství údajů prokazujících spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje“ (důraz přidán soudem).
25. Konečně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 3. 2015, čj. 1 As 1/2015-33 uvedl: „[S]právní orgán má za povinnost opatřit další důkazy o tom, že byl spáchán přestupek dle

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

popisu v oznámení, pouze vyskytnou-li se pochybnosti, že řidič přestupek spáchal. Tyto pochybnosti mohou vyústat na základě řidičových konkrétních či podložených tvrzení, nebo na základě pochybností pramenících z kvality oznámení o uložení blokové pokuty.“ Judikatura přitom označila za nedostatečné například takové oznámení o uložení pokutě v blokovém řízení, které se týkalo přestupku spáchaného jiného dne než přestupek, který měl být v bodovém systému evidován (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 5 As 39/2010 - 82), nebo z něhož nelze spolehlivě zjistit, jakého přestupku se měl řidič dopustit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, čj. 5 As 118/2011 - 103).

26. Soud předtím, nežli přistoupí k samotnému vypořádání žalobcových žalobních bodů, považuje za nutné připomenout, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu se uplatňuje dispoziční zásada. Rozsah soudního přezkumu napadeného správního rozhodnutí je tedy zásadně vymezen žalobními body uplatněnými v žalobě. Těmito totiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ohledně porušení zákona a propůjčuje žalobě více či méně kvalitní argumentační potenciál. Z uvedeného vyplývá, že obsah a kvalita žaloby předurčují obsah a kvalitu soudního rozhodnutí (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 Afs 104/2004-54, případně rozsudek ze dne 18. 7. 2013, čj. 9 Afs 35/2012-42). Pokud tedy žalobce své námitky v žalobě mnohdy formuloval toliko v obecné a abstraktní rovině bez poukázání na individuální okolnosti, v nichž je spatřováno pochybení, je v reakci na ně při jejich vypořádání ze strany soudu postačující, jestliže se s nimi vypořádá v obdobně obecném duchu (viz rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78).
27. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí ignoroval rozhodování jiných odvolacích správních orgánů, především pak Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, z nichž vyplývala praxe posuzovat jednotlivá rozhodnutí v blokových řízeních co do jejich způsobilosti. Žalobce byl toho názoru, že v jeho prospěch hovořila zásada legitimního očekávání podle správního řádu, že ve shodných věcech se mělo rozhodovat shodně, a že se tak fakticky do českého právního řádu zavádělo „zvykové právo (*precedens*)“. Žalobce rovněž napadenému rozhodnutí vytkl, že podklady pro záznam 12 bodů do registru řidičů byly k tomu nezpůsobilé, přičemž žalovaný nepřistoupil v napadeném rozhodnutí k posouzení nezpůsobilosti jednotlivých podkladů pro záznam bodů tak, že měl oznámení o uložení pokutách v blokovém řízení vždy porovnat s předmětným rozhodnutím v blokovém řízení, aby mohla být vyloučena „chyba lidského faktoru“ či zvláště orgánu veřejné moci. Následně namítal, že rozhodnutí vydávaná v blokovém řízení měla neomluvitelné nedostatky a že nestačil argument uváděný žalovaným, že žalobce dal jako přestupce svým podpisem souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí. Nezpůsobilost pokutových bloků následně žalobce popsal jak v obecnější poloze, tak konkrétněji vztaheným, zásadně však textově opakovaným výčtem formálních a obsahových nedostatků jednotlivých pokutových bloků přes vyjadřovací nepřesnosti, částečnou či úplnou nečitelnost, až po nepřípustnou zkratkovitost způsobující nesrozumitelnost.
28. Celý takto uvedený okruh žalobních námitek soud neshledal důvodným. Řízení o námitkách, o kterém se jedná v posuzované věci, totiž není řízením, ve kterém by se posuzovaly jednotlivé žalobcovy přestupky, jichž se dopustil, a v důsledku nichž mu byly přičítány body v bodovém hodnocení. K provedení záznamu v registru podle § 123b odst.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

1 a 2 zákona o silničním provozu je naopak potřeba rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu jako podklad, přičemž řízení o přestupku tak vždy předchází před řízením o námitkách proti záznamu bodů. Z toho vychází i shora soudem citovaná konstantní judikatura správních soudů týkající se možnosti přezkumu v rámci řízení o námitkách, na kterou žalobce sám v žalobě upozornil. Podle této judikatury je správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, zda byl záznam proveden v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Řízení o přestupku a řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru jsou tedy dvě typově odlišná řízení, která se řídí jinými zásadami a která ovládají odlišné procesní postupy.

29. Soud ověřil ve správním spisu, že ve všech oznámeních o uložené pokutě v blokovém řízení z let 2007 – 2011 byla jednak osoba žalobce dostatečně identifikována, jednak konkrétní přestupková jednání žalobce byla popsána skutkově dostatečně určitě tak, že je nebylo možné zaměnit s jiným jednáním (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, čj. 4 As 127/2014-39), přičemž z nich nevyplývala důvodná pochybnost o skutkovém ději či o jeho právní kvalifikaci, jak tvrdil žalobce. Jestliže tedy oznámení o uložené pokutě za přestupek v blokovém řízení poskytovala dostatečné informace o osobě žalobce jako přestupce (jméno, příjmení, datum narození, bydliště, specifikace motorového vozidla, v jednom případě i číslo řidičského průkazu žalobce), o spáchaném skutku a o jeho právní kvalifikaci, jakož i údaj o výši pokuty, jak tomu bylo v daném případě u každého z těchto oznámení o uložené pokutě v blokovém řízení, přičemž každé z nich obsahovalo číslo příslušného pokutového bloku a žalobce současně nečinil sporným, že by pokutové bloky podepsal nebo že by vyměřenou pokutu uhradil, pak tím spíše nebyly na straně správního orgánu dány žádné důvodné pochybnosti o údajích uvedených na oznámeních., Správní orgán prvního stupně ani žalovaný tudíž nebyli povinni vyžádat si další podklady pro vydání rozhodnutí. Je třeba přitom vycházet z toho, že právě podpisem pokutového bloku žalobce vyjádřil svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku včetně jeho právní kvalifikace a s jeho projednáním v blokovém řízení, a tím jednoznačně potvrdil naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 zákona o přestupcích (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, čj. 8 As 68/2010-81). Na straně soudu, stejně jako tomu bylo předtím u správních orgánů rozhodujících v projednávané věci, tedy žádná relevantní pochybnost o údajích zaznamenaných v oznámeních o uložení pokut za žalobcem spáchané přestupky nevznikla. Ve správním spise založená oznámení o uložené pokutě v blokovém řízení tedy podle názoru soudu obsahovala dostatečné množství údajů, že se konkrétní přestupky staly a že se jich dopustil právě žalobce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2012, čj. 3 As 19/2011-79)
30. S ohledem na citovanou judikaturu proto soud došel k závěru, že správní orgány nemusely vždy a nutně v každém případě porovnávat oznámení o uložené pokutě v blokovém řízení s příslušným podkladem – pokutovým blokem, jak se mylně domnívá žalobce. K tomuto porovnání musí správní orgány přistoupit až na základě kvalifikovaného zpochybnění údajů v oznámeních o uložených pokutách ze strany účastníka řízení, případně z vlastní iniciativy s ohledem na obsah oznámení, přičemž toto zpochybnění musí dosahovat určité kvality a intenzity. Jinými slovy musí se jednat o skutečné zpochybnění podkladu jako

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

takového. Musí tedy vyvstat skutečné relevantní pochybnosti o údajích zaznamenaných v oznámeních, resp. že tyto jsou nedostatečné (neúplné), a v této souvislosti musí být vzaty v úvahu konkrétní okolnosti případu. Pouze za této situace má správní orgán povinnost opatřovat další důkazy k prokázání správnosti záznamu bodů do evidence.

31. Vztaženo na případ žalobce, správní orgán prvního stupně ani žalovaný nepochybili, jestliže došli k závěru, že ke zpochybnění údajů v projednávané věci nedošlo s ohledem na nekonkrétnost a nedoložení tvrzení žalobce a primární úplnost a dostatečnou výmluvnost údajů v oznámeních o uložených pokutách. V této souvislosti soud nepřehlédl, že žalobce dne 14. 12. 2011 vznesl námitky proti provedenému záznamu bodů jen ve velmi abstraktní poloze, když tvrdil, že „*nesouhlasí s uvedeným počtem bodů*“. Žalobce tedy své námitky opřel jen o nekonkrétní důvod, jenž ničím dalším argumentačně, natož důkazně nepodpořil.
32. Ze správního spisu soud také zjistil, že správní orgán prvního stupně obdržel ke své předchozí výzvě pouze strohé vyjádření žalobce (doručené dne 2. 11. 2015), ve kterém žalobce žádal o přezkoumání způsobilosti blokových pokut, čili o to, zda se jedná o podklady způsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče, přičemž odkázal na příloženou „judikaturu“ představovanou toliko příloženými, nijak žalobcem komentovanými rozhodnutími krajských úřadů a prvoinstančních správních orgánů. Žalobcovo podání tak postrádalo byť i jen elementární náznaky vyličení toho, v čem konkrétně žalobce spatřuje nezpůsobilost vydaných blokových pokut, resp. z čeho měly vyplývat dotčeným správním orgánům pochybnosti. Taková stručná tvrzení zcela obecného charakteru, demonstrující spíše procesní pasivitu žalobce, nebyla v žádném případě způsobilá k tomu, aby dala vzniknout jakékoliv pochybnosti o údajích zaznamenaných v pokutových blocích, a lze tak zcela přisvědčit postupu správního orgánu prvního stupně, který si kopie jednotlivých pokutových bloků vzhledem k absenci vlastních pochybností, které v něm žalobce svými procesními úkony ani vyvolat nemohl, od policejních orgánů nevyžádal. Nadto soud zdůrazňuje i obecnost žalobcem podané žaloby, z níž jsou navíc na str. 3 pod bodem b) zřejmá i chybně uvedená čísla pokutových bloků, zjevně odlišná od těch, kterých se rozhodování v projednávané věci týkalo, což je zřejmé reziduum užití těchto nesprávných čísel sérií pokutových bloků v důsledku šablonovitě připravených podání právního zástupce žalobce, jenž v obdobných věcech zastupuje i jiné klienty (např. ve věcech vedených zdejším soudem pod sp. zn. 5 A 235/2018 nebo sp. zn. 3 A 243/2018).
33. Soud proto konstatuje, že správní orgány s ohledem na konkrétní okolnosti tohoto případu – dostatečný obsah oznámení o uložených pokutách v blokových řízeních a nekonkrétní obsah námitek, resp. vyjádření žalobce k podkladům - a v souladu s výše uvedenou judikaturou správně došli k závěru, že v daném řízení nevyvstaly relevantní pochybnosti o údajích zaznamenaných v oznámeních o uložených pokutách. S ohledem na okolnosti případu tak správní orgány netížila povinnost prokázat tyto údaje pomocí dalších opatřených důkazů. Jinými slovy tím, že správní orgány vycházely v nyní posuzované věci pouze z oznámení o uložených pokutách, postupovaly v souladu s výše uvedenou judikaturou a nepochybily, jestliže si pro provedení zápisu bodů do registru řidičů neobstaraly originály podkladů.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

34. Soud nepřisvědčil ani tvrzení žalobce, že se žalovaný nezabýval přiloženými rozhodnutími Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a k jejich obsahu nepřihlížel. Žalovaný podle zjištění soudu na straně 3 odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k těmto důkazním prostředkům konstatoval, že není vázán právním názorem podřízeného správního orgánu. V projednávaném případě totiž vskutku vůči Magistrátu hlavního města Prahy jako správnímu orgánu prvního stupně (na rozdíl od krajských úřadů) nevystupoval žalovaný jako podřízený, nýbrž jako funkčně nadřízený správní orgán. Současně ale nebyl jakkoliv vázán rozhodovací praxí krajských úřadů, byť tyto také plnily roli odvolacích orgánů vůči rozhodnutím obecních úřadů s rozšířenou působností podle jejich místní příslušnosti. Žalovaný podle názoru soudu rovněž důvodně poukázal na to, že se s ohledem na časový odstup vývoj judikatury od vydání těchto rozhodnutí změnil v neprospěch pachatelů přestupků na úseku silničního provozu.
35. Žalobce konečně v rámci tohoto žalobního bodu v jím naznačených souvislostech namítal porušení principu legitimního očekávání v důsledku zavedené správní praxe. Soud v obecné rovině žalobci přitakává, že princip legitimního očekávání se ve formě základních zásad řízení vskutku promítá i oblasti správního práva, třebaže nebývá v zákonných textech výslovně pojmenován. Lze jej však dovodit i ze základních zásad správního řízení (v současné době srov. např. § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů). Jedním z prvních nálezů Ústavního soudu ČR zabývajících se touto otázkou byl nálezh č. 131/2003 Sb. ÚS, jímž Ústavní soud vyložil, že „*(k)aždému navrhovateli vzniká v řízení před orgánem veřejné moci legitimní očekávání, že bude-li postupovat v souladu se zákonem a konkrétními pokyny tohoto orgánu, povede to v případě úspěchu ve sporu k vydání reálně vykonatelného rozhodnutí. Soudy právního státu chránícího individuální lidská práva a svobody jsou ústavně zavázány promýšlet důsledky svých rozhodnutí, zohledňovat svůj předchozí postup, dbát na vynutitelnost vydávaných rozhodnutí a neposuzovat věc jenom z hlediska izolovaného výkladu jednoho ustanovení. Důvěra v soudní rozhodování a reálná vynutitelnost práva totiž patří mezi základní mimoprávní atributy právního státu.*“
36. Popsaný právní princip je třeba užít v posuzované věci také ve vztahu k právu na soudní přezkum správních rozhodnutí ve věci námitek proti provedeným záznamům v bodovém hodnocení řidiče. Proto soud ochrání účastníka, který v dobré víře očekává, že veškerou svoji činnost vykonává po právu. V nyní posuzované věci se však o takový případ nejedná, když žalobce opakovaně páchal protiprávní jednání. Z obsahu spisového materiálu je totiž zřejmé, že žalobce se opakovaně dopouštěl přestupků v silničním provozu, přičemž se nejednalo o banální porušení zákona o silničním provozu, když žalobce jako přestupce kupříkladu opakovaně překračoval maximální povolenou rychlost v obci (např. přestupky spáchané dne 17. 9. 2011 nebo 11. 9. 2007), nebo nezastavil na křižovatce na signál s červeným světlem Stůj! (přestupek spáchaný dne 17. 11. 2011). Takového účelu předmětná právní zásada zjevně dosahovat nemá a žalobcova opora o ní tak ztrácí opodstatnění.
37. Soud k tomu dodává, že zásada legitimního očekávání zajišťuje, aby správní orgán, jestliže rozhodl nějakou věc za určitých podmínek určitým způsobem, všechny další obdobné případy, které nastanou v budoucnu, rozhodoval obdobným způsobem. To však neznamená, že by měly být všechny příslušné správní orgány v celé České republice zavázány postupovat zcela unifikovaně, zvláště nejsou-li ve vzájemném hierarchickém

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

vztahu, jako tomu bylo v projednávaném případě. Tato zásada tak nezaručuje účastníkům řízení nárok, aby správní orgány v jejich případě rozhodovaly určitým způsobem či dokonce v jejich prospěch, pouze znamená, že je třeba, aby správní orgány rozhodovaly způsobem předvídatelným, po náležitém zjištění konkrétního skutkového stavu věci, z něhož vyvodí závěry a tyto závěry odůvodní tak, aby obstály z hlediska požadavků správního řádu (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 7. 2016, čj. 10 A 163/2015 – 34). Za nepřiměřený eufemismus soud považuje i vyjádření žalobce, že aplikace této zásady v zásadě do českého právního řádu zavádí zvykové právo a precedenční systém rozhodování. Tak tomu totiž není - český právní řád náleží do kontinentálního systému psaného práva, jenž se zásadně liší od anglosaského systému, ve kterém panuje *common law* a zásada vlády precedentu.

38. Pokud žalobce v poněkud konkrétnější míře namítal nezpůsobilost pokutových bloků jako podkladů pro záznam bodů a tyto napadl paušálně opakovanými odkazy na jejich údajné formální nedostatky, soud se v první řadě ztotožnil s názorem žalovaného, že tyto posuzovat nemůže, jak ostatně takový závěr plyne z judikatury správních soudů představené soudem shora.
39. Otázkou náležitosti pokutového bloku ve vztahu k jeho způsobilosti být podkladem pro záznam bodů se správní soudy již opakovaně zabývaly (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č.j. 7 As 94/2012 - 20 či rozsudek téhož soudu ze dne 16. 3. 2016, č.j. 1 As 267/2015 – 38). Přitom soudy jednoznačně dospěly k závěru, že ne každý formální či obsahový nedostatek bloku způsobuje jeho nezpůsobilost být podkladem pro záznam bodů.
40. Jak již zdejší soud uvedl výše, v posuzované věci nemá pochyb o tom, že v žalobě zmíněné pokutové bloky byly způsobilým podkladem pro zápis bodů do registru řidičů. Pokutové bloky pravidelně obsahují přesné vymezení přestupku a vlastnoruční podpis žalobce. Tyto dvě náležitosti jsou pro způsobilost bloku být podkladem pro záznam bodů zcela klíčové. Kromě toho bloky obsahují rovněž přesné vymezení doby, kdy se žalobce přestupku dopustil. Rovněž u podpisu žalobce, jímž bylo potvrzeno převzetí bloku, je uvedeno datum, kdy se tak stalo. Okamžik podpisu pokutového bloku obviněným z přestupku je současně i okamžikem vydání rozhodnutí v blokovém řízení i okamžikem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2018, č.j. 3 As 82/2017 - 24).
41. K žalobcově argumentaci soud poznamenává, že v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů lze z povahy věci uplatňovat pouze námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, případně že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně mu byl zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č.j. 9 As 96/2008 – 44). Jestliže tedy v řízení o námitkách žalobce činil sporným samotné spáchání přestupku, bylo povinností správního orgánu zabývat se tím, zda žalobce v daný den přestupek, který byl údajně projednán v blokovém řízení, spáchal, a za tím účelem si musel vyžádat příslušný pokutový blok (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č.j. 5As 39/2010-76).
42. I kdyby si tedy správní orgány v projednávané věci vyžádaly předmětné pokutové bloky, soud zastává názor, že ani správní orgán prvního stupně, ani žalovaný (natož pak soud v rámci prováděného soudního přezkumu jejich rozhodnutí) by se žalobcem uváděnými

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

konkrétními skutkovými okolnostmi deklarovaných formálních nedostatků jednotlivých dílčích přestupků již nemohly zabývat, jelikož v souladu s ustálenou judikaturou (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9As 96/2008 - 44, ze dne 30. 5. 2011, č. j. 2 As 19/2011 - 87, či ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1As 16/2010 - 105) řízení o námitkách nepředstavuje opravný prostředek proti rozhodnutí o přestupku, a ani jej nenahrazuje. Řízení o námitkách je užší, než je tomu v případě přezkumu v rámci řízení o přestupku. V řízení o námitkách správní orgán pouze posuzuje, zda byl záznam bodů v registru řidičů proveden v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo existující pravomocné rozhodnutí, což sám žalobce ani nepopírá, když se jednotlivým pokutovým blokům v žalobě tak detailně věnoval, nebo zda počet zaznamenaných bodů odpovídal spáchanému přestupku apod., což správní orgány v posuzované věci nesporně učinily. Především z důvodu presumpce správnosti aktů orgánu veřejné moci tak nelze akceptovat žalobcův názor, že při přezkoumání důvodnosti námitek podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu se žalobci jako recidivujícímu přestupci opětovně otvírá prostor pro uplatnění jakýchkoliv, i zcela obecných námitek (např. bez dalšího tvrzení uplatněná námitka, že na pokutovém bloku nebyl zřetelný podpis žalobce) nebo takových konkrétních námitek, které žalobce mohl uplatnit v průběhu řízení o přestupku.

43. Soud také nepřehlédl, že ani sám žalobce spáchání jednotlivých přestupků nijak nezpochybňoval, nepopíral ani skutečnost, že by pokutové bloky nepodepsal, a svou procesní obranu založil toliko na nevěrohodném rozporování některých údajů v pokutových blocích uvedených, a to pro jejich tvrzenou nečitelnost či absenci, nebo určitou, dále nespécifikovanou zkratkovitost, když v žalobě současně jen postupně a s pramalými změnami v textu kopíroval předmětné pasáže k popisu paušálně uváděných nedokonalostí jednoho pokutového bloku za druhým, konče tím, že byl nečitelný podpis. Z takového postupu je zcela zřejmá účelovost jakožto vůdčí princip takto vedené žalobní argumentace, jakož i předchozího procesního postupu žalobce ve správním řízení. Nijak, či jen velmi ledabyle zakrývané prefabrikovanosti takto žalobcem podávané argumentace si ostatně kromě soudu všiml také žalovaný, jenž ve svém vyjádření k žalobě upozornil na značný počet případů, v nichž tentýž právní zástupce ve zdánlivý prospěch svých klientů používá jednotného vzoru žaloby, ať už se na případ hodí či nikoliv, čili jedná bez zřejmé individualizace a konkretizace směrem ke konkrétnímu klientovi, jehož zájmy zastupuje, ačkoliv paradoxně se nyní žalobce prostřednictvím téhož právního zástupce takové konkretizace sám vůči správním orgánům dovolává, byť v jiném ohledu (co do údajně chybějících náležitostí pokutových bloků). Takto komponovanou žalobní argumentaci nelze podle přesvědčení soudu akceptovat.
44. V návaznosti na závěr učiněný v přechodím bodu se soud pro úplnost a názornost dokládající šablonovitost žalobcova podání vyjadřuje rovněž k výtce směřující vůči nedostatkům žalobcem [na str. 3 pod písm. b) žaloby] odkazovaných podkladů v blokových řízeních série HG/2014 číslo bloku G 1498901 a série GF/2013 číslo bloku F 0832677 a rozhodnutí v blokovém řízení série FC/2013 číslo bloku C 1404971. Soud ohledně takto odkazovaných pokutových bloků ze spisového materiálu zjistil, že žalobcem uváděné pokutové bloky nebyly v jeho případě relevantním podkladem pro záznam bodů v registru řidičů, nýbrž zde byly uvedeny reziduálně pomýleně, když právní zástupce žalobce těmito pokutovými bloky opakovaně argumentuje také v paralelně či následně vedených řízeních v obdobných věcech řešených správními soudy (k tomu srov. například

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 6. 2016, čj. 57 A 107/2015-69, rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 7. 2016, čj. 10 A 163/2015 – 34).

45. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. tak učinil bez nařízení ústního jednání.
46. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 29. dubna 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu